Lviv – the Crossroads of Historical Routes

Львів – перехрестя історичних шляхів

Герб Львова з "Букваря" Івана Федорова, 1574 р.

The Emblem of Lviv from Ivan Fedorov's "ABC Book," 1574.

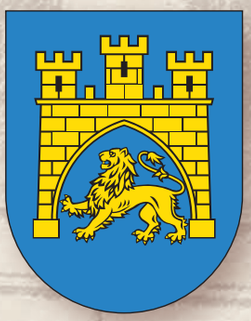

Львів – одне з найдавніших міст Галичини і України. Перша писемна згадка про Львів міститься у Галицько-Волинському літописі й датована 1256 р. Хоча на місці, де зараз розташований Львів, існували й давніші поселення. Ще за часів Галицько-Волинського короля Данила місто стало визначним культурним, економічним і політичним центром. Цим Львів може завдячувати вдалому географічному розташуванню в центрі Європи на перетині важливих торговельних шляхів між Чорним і Балтійським морями, Східною і Західною Європою.

Року 1349 Львів захопив польський король Казимир III, а галицькі землі увійшли до складу Польського Королівства.

У червні 1356 р. Казимир III подарував містові магдебурзьке право – право міського самоврядування, що сприяло економічному розвитку Львова як самодостатнього економічного центру. Королі й згодом виявляли значну увагу щодо розвитку Львова як потужного торговельного центру.

Завдяки розвинутим торговельним зв'язкам Львів підтримував контакти з німецькими та італійськими містами, Угорщиною, Балканами, Туреччиною та Персією. В історії Львова переплелися звичаї різних народів та конфесій. У місті пліч-о-пліч жили і працювали українці, німці, поляки, євреї, вірмени, приїжджали в торговельних справах і осідали греки, лівонці, угорці, румуни, шотландці (сучасна вулиця Сербська колись називалась Шотландська (***Szkocka***), оскільки шотландські купці мали тут великі склади товарів). Із розквітом ренесансного будівництва у Львові з'явилась велика італійська діаспора купців та митців.

Lviv is one of the oldest cities in Halychyna and in Ukraine. The first written record of Lviv was found in the Halychyna–Volynian Chronicle and dates back to 1256. However, there used to be some older settlements in the territory of Lviv. In the times of the Halych-Volynian Principality under the rule of King Danylo, the city became a significant cultural, economic and political center. This was the result of its favorable geographical location in the center of Europe and at the intersection of important trade routes between the Black and Baltic Seas.

In 1349 Lviv was invaded by the Polish King Casimir III, and Halychyna was incorporated into the Kingdom of Poland.

In May 1356 Casimir III granted the city Magdeburg law – the right of the city to local self-government, which facilitated the economic development of Lviv as a self-sufficient economic center. Later, the kings continued to pay much attention to the development of Lviv as a powerful commercial center.

As a result of developed trade connections Lviv maintained contacts with German and Italian cities, Hungary, the Balkans, Turkey, and Persia. The customs of different nations and religions have intertwined in Lviv's history. Ukrainians, Germans, Poles, Jews, and Armenians have lived and worked side by side, Greeks, Livonians, Hungarians, Romanians, and Scotsmen have come here on business and stayed to live (present-day Serbska St. used to be called Shotlandska (Scottish) St. (***Szkocka***), as Scottish merchants had their large warehouses here). During the flourishing of Renaissance building in Lviv, a large Italian diaspora of merchants and artists appeared here.

Наприкінці XVI – на початку XVII століття Львів став визначним центром транзитної торгівлі й ремесла, де працювало близько 30 ремісничих цехів, продукція яких (сукно, вироби зі шкіри та заліза, зброю та інше) цінували і в Польщі, і закордоном.

Своєрідним визнанням важливості міста як торговельного центру було призначення Венеційською Республікою свого консула. Ним став венеційський купець Антоніо де Массарі (***Antonius Di Massari Dalmata***), який походив із Далматійського узбережжя Адріатики. У Центральному державному історичному архіві України у Львові зберігся текст грамоти, якою Сімон Контаріні, венеційський Байло (Посол) у Константинополі, уповноважував Антоніо де Массарі боронити інтереси венеційської торгівлі у Львові та околицях, захищати венеційських підданих, які перебували в місті.

Про самого Антоніо де Массарі відомо небагато. Він приїхав до міста в другій половині XVI ст., вочевидь у торговельних справах. Згодом облаштувався, одружився з Дорotою Вольфовичівною – дочкою львівського патриція Яна Шольц-Вольфовича, представника однієї із найзаможніших і найвпливовіших родин Львова. У 1583 р. Антоніо де Массарі надали міське громадянство. Від 1593 р. і принаймні до 1607 р. (далі записи не збереглися) Массарі був членом колегії "сорока мужів" (квадрагінтовірат) – органу місцевого самоврядування, який контролював міські видатки.

At the end of the 16th and the beginning of the 17th cc. Lviv became an important center of trade and crafts. Over 30 craft workshops operated there. Their crafts (cloth, products from leather and iron, weapons, etc.) were valued in Poland and abroad.

The appointment of the Consul of the Republic of Venice in Lviv served as a sign of recognition of the city importance as a commercial center. He was a Venetian merchant named Antonius Di Massari Dalmata, who came from the Dalmatian shore of the Adriatic Sea. The text of the document by which Simon Contarini, the Ambassador of Venice in Constantinople, authorized Antonio de Massari to defend the interests of Venetian trade in Lviv and its environs, and protect Venetian subjects in the city is preserved at the Central Historical Archive of Ukraine.

Little is known about Antonio de Massari. He came to the city in the second half of the 16th c., most probably on commercial matters. Later he settled, married Dorota Wolfowicz – the daughter of Lviv patrician Jan Szolc-Wolfowicz, representative of one of the richest and most influential families in Lviv. In 1583 Antonio de Massari received citizenship from the city. From 1593 to at least 1607 (later records are not preserved), Massari was a member of the collegium of "forty men" – a local self-governing body that controlled city expenditures.

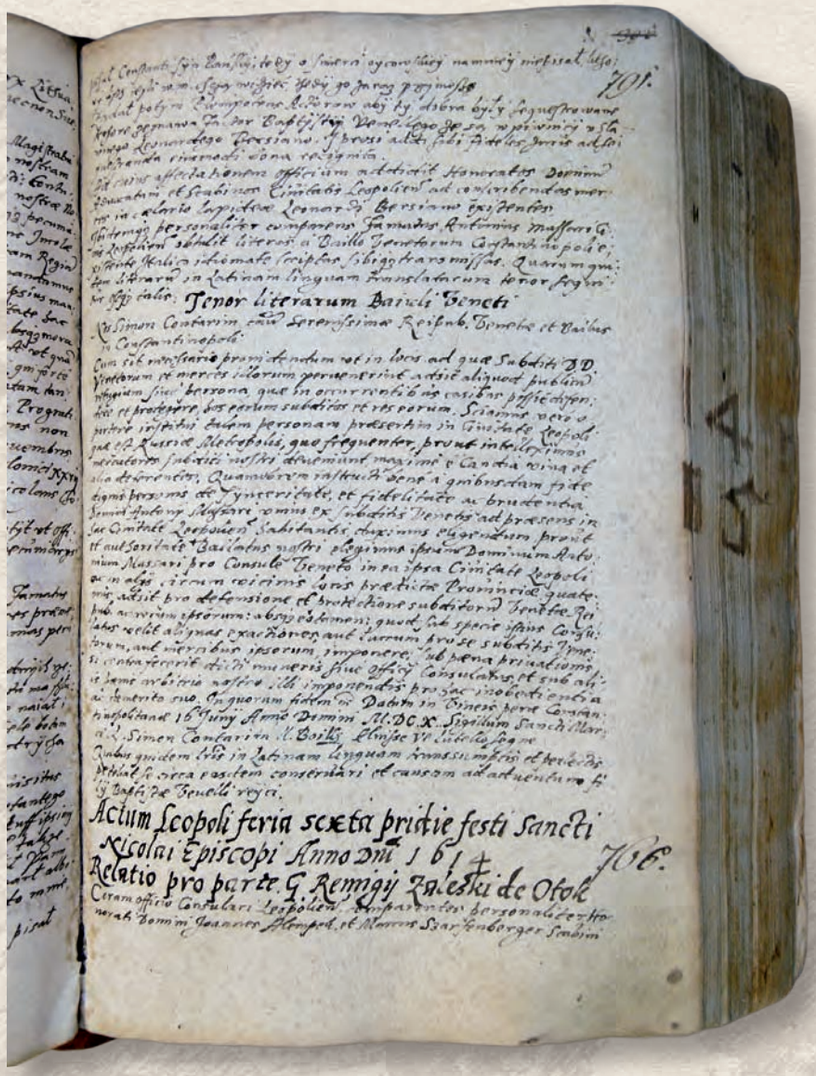

TENOR LITTERARUM BAIULI VENETI.

Nos Simon Contarini consul Serenissimae Reipublicae Venetae et Bailus in Constantinopoli.

Cum sit necessario providendum ut in locis ad quae subditi dominorum Venetorum et merces illorum pervenerint adsit aliquod publicum refugium sive persona, quae in occurentibus casibus possit defendere et protegere, hos eorum subditos et res eorum. Sciamus vero o[p]portere institui talem personam praesertim in civitate Leopoli, quae est Russiae Metropolis, quo frequenter prout intelleximus mercatoris subditi nostri deveniunt, maxime e Candia vina et alia deferentes. Quam ob rem instructi bene a quibusdam fide dignis personis de synceritate et fidelitate ac prudentia domini Antonii Massari unius ex subditis Venetis ad praesens in hac civitate Leopoliensi habitantis duximus eligendum prout et authoritate bailatus nostri elegimus ipsum dominum Antonium Massari pro consule Veneto in ea ipsa civitate Leopoli ac in aliis circumvicinis locis predictae provinciae quatenus adsit pro defensione et protectione subditorum Venetae Reipublicae pro ac rerum ipsorum, absque eo tamen, quod sub specie istius consulatus velit aliquas exactiones aut lucrum pro se subditis Venetorum aut mercibus ipsorum, imponere sub poena privationis, is poenis arbitrio nostro illi imponendis pro hac inobedientia ac demerito suo. In quorum fidem etc. Datum in vineis Perae Constantinopolitanae 16 Junii anno Domini MDCX. Sigillum Sancti Marci. Simon Contarini, Bailus, Aluisse Velutello seque, quibusquidem litteris in Latinam linguam transumptis et perlectis petebat se circa easdem conservari et causam ad adventum filii Baptistae Vevelli reici.

ЗМІСТ ЛИСТА ВЕНЕЦІЙСЬКОГО БАЙЛА.

Ми, Сімон Контаріні,
консул Найяснішої Республіки
Венеція і Байло у Константинополі.

Оскільки настала потреба управління, щоб у місцевостях, до яких прибувають венеційські піддані та їхні товари, ці ж таки піддані мали якийсь громадський притулок або ж особу, яка б за відповідної нагоди могла їх самих та їхнє майно боронити і протегувати у місті Львові, столиці Русі, куди часто, наскільки нам відомо, вирушають купці, наші піддані, а передусім з Кандії [Криту], з вином та іншим товаром. А тому, будучи добре поінформованими через надійних осіб про чесність, вірність та розсудливість пана Антоніо Массарі, який зараз у цьому місці Львові проживає, ми постановили обрати його і обираємо його венеційським консулом так у самому місті Львові, як і в навколишніх місцевостях згаданої провінції[1], щоб він боронив і протегував підданих Венеційської Республіки та їхнє майно. З тим, однак, застереженням, що він не має права під приводом цього консульства накладати оплати чи мати якісь користі від венеційських підданих та їхніх товарів під загрозою втрати згаданої посади, тобто консулярного уряду, і під загрозою інших кар, які залишаємо собі на власний розсуд, за такий непослух та зловживання. Дано у Перах Константинопольських[2], 16 червня року Божого 1610. Сімон Контаріні і Алоїз Велутелльо. Цей документ, перекладений та зачитаний латинською мовою, [Сімон Контаріні] просив задля його збереження та для [розглядуваної] справи відкласти до прибуття сина Баптиста Вевеллі.

Переклад О. Зайця ©.

[1] Тобто Русі, Руського воєводства.
[2] Пера – європейська частина Константинополя, нині – Beyoğlu.

CONTENT OF THE LETTER OF THE VENETIAN BAILO.

We, Simon Contarini,
Consul of the Most Serene Republic of Venice,
and Bailo in Constantinople.

In as much as there has appeared a need for administration in places where Venetian subjects and their goods arrive, these subjects should have some refuge or a person, who can defend them and their property, if necessary, and protect in the city of Lviv, the capital of Rus, where, as far as we know, our subjects from Candia [Crete] often come with wine and other goods. Therefore, being well informed through reliable persons about the honesty, loyalty and prudence of Mr. Antonio Massari, who now lives in the city of Lviv, we have resolved and do elect him the Ambassador of Venice, both in the city of Lviv itself and in the surrounding environs of the named province[1] for him to defend and protect the subjects of the Republic of Venice and their property. However, he cannot use his consular position to impose any fees or receive any benefits from the Venetian subjects or their goods at the risk of being dismissed from the mentioned office, that is consular administration, as well as under threat of other punishments which we reserve the right to determine at our sole discretion. Issued in Pera of Constantinople[2] on 16 June anno domini 1610. Simon Contarini and Alois Veluetto. This document, translated and read in Latin, [Simon Contarini] asks to be postponed until the arrival of son Baptisti Vevelli for its preservation and for the sake of the case considered.

[1] That is, Rus, Rus voivodeship.
[2] Pera – European part in Constantinople, today named Beyoğlu.

Текст грамоти, яку 16 червня 1610 р. Сімон Контаріні, Посол Венеції в Константинополі, надав Антоніо де Массарі, якою уповноважував останнього виконувати функції Консула Венеційської Республіки у Львові, офіційно вписаний до актової книги львівського магістрату. (Центральний державний історичний архів України у м. Львові, ф. 52, оп. 2, од. зб. 32).

The text of the document that Simon Contarini, the Ambassador of Venice in Constantinople, granted Antonio de Massari on 16 June 1610, authorizing him to discharge the functions of a Consul of the Republic of Venice in Lviv, officially registered in the register of the Lviv Magistrate. (Central State Historical Archive of Ukraine in Lviv, ф. 52, оп. 2, од. зб. 32).

Року 1589 у Львові на площі Ринок італійські зодчі Павло Римлянин і Павло Щасливий звели для Массарі кам'яницю в ренесансному стилі, яку відтоді неофіційно називають "Венеційська" (тепер пл. Ринок. 14). Над вхідним порталом будинку зображено кам'яний герб Венеційської Республіки – крилатий лев святого Марка з розгорненою книгою.

In 1589 the Italian architects Paolo Romanus and Petro Shchaslyvyi built for Massari a Renaissance-style stone house, which has been unofficially named the "Venetian stone house" ever since that time (today it is 14 Rynok Square). A stone coat of arms of the Republic of Venice –the winged lion of St. Mark with an open book – sits over the entrance portal of the building.

Портал "Венеційської" кам'яниці (сучасна пл. Ринок, 14). Фото 1905–1916 рр. (з колекції І. Котлобулатової).

Portal of the "Venetian" stone house (present-day 14 Rynok Square). 1905–1916 picture (from I. Kotlobulatova's collection).

Портал "Венеційської" кам'яниці на пл. Ринок, 14. Сучасне фото.

Portal of the "Venetian" stone house at 14 Rynok Square. Present-day picture.

Не збереглося більше інформації про консульське представництво Венеційської Республіки у Львові.

Наприкінці XVII століття Львів як транзитний торговельний центр поступово занепав. До цього спричинились зміщення торговельних маршрутів, спустошливі напади ворожих армій, пожежі та епідемії, зростання внутрішньої напруги в Речі Посполитій. Натомість у справах міжнародної торгівлі в регіоні все більшої ваги набувало місто Броди.

No other information about the consular office of the Republic of Venice in Lviv has been preserved.

At the end of the 17th century, Lviv started losing its status as a trade center. This was caused by a shift of trade routes, attacks of hostile armies, fires, and epidemics, as well as rising tensions within the Polish-Lithuanian Commonwealth. Meanwhile, the town of Brody was becoming an ever more important place of international trade in the region.

Роль Бродів особливо зросла після 1772 р., коли в результаті Першого поділу Польщі Галичина відійшла до Австрії і це місто стало прикордонним з Російською Імперією, своєрідними східними торговельними "воротами" Австрії. У 1779 р. Броди отримали статус вільного торговельного міста з правом безмитної торгівлі з Росією та іншими країнами. Саме в Бродах у 1815–1828 рр. працював торговельний представник Прусського королівства Карл Протцен, виконуючи і консульські функції. За деякими даними тоді в Бродах функціонував і Баварський торговельний представник і, можливо, консул. Року 1826 у місті було відкрито консульство Російської Імперії, яке працювало тут до 1896 р., коли з огляду на відновлення політичного й економічного значення Львова його перенесли.

Від кінця XIX століття і до Першої світової війни у Львові працювали консульства таких держав: Франції, Великої Британії, Росії, Німеччини, Італії, Данії, Нідерландів, Аргентини.

Між двома світовими війнами, коли місто стало частиною Другої Речі Посполитої (1918–1939), окрім відновлених консульств Франції, Великої Британії, Данії, Нідерландів, Бельгії у Львові свої консульські представництва (штатні та почесні) в різний час відкрили Бразилія, Перу, Іспанія, СРСР, Латвія, Фінляндія, Естонія, Чехословаччина, Румунія, Австрія, Угорщина, Італія, Югославія. Після аншлюсу (приєднання Австрійської Республіки до гітлерівської Німеччини) 1938 р. у Львові деякий час працювало консульство Третього Рейху, а напередодні Другої світової війни була досягнута домовленість про відкриття консульства Японської імперії.

Прагнучи до розвитку міжнародних торговельно-економічних і туристичних відносин Львова, міський уряд 1937 р. навіть звертався до Міністерства закордонних справ Польщі з проханням відкрити також консульства Аргентини, Бразилії, Болгарії, Греції, Японії, Мексики, Німеччини, Норвегії, Перу, Португалії, США, Швейцарії, Швеції, Туреччини. У листі йшлося, що відкриття того чи іншого консульства є насамперед справою зацікавлених у цьому держав. Однак Міністерство просить надати список можливих кандидатів на посади почесних консулів перерахованих вище держав, щоб запропонувати дипломатичним представникам згаданих держав (принаймні, декому з них) розглянути можливість відкриття у Львові почесних консульств.

The role of Brody became especially important after 1772 when Halychyna became part of Austria as a result of the first partition of Poland. Brody became a border town at the edge of the Russian Empire, a sort of eastern trade "gateway" for Austria. In 1779 Brody received the status of a free trade city with a right of duty-free trade with Russia and other countries. It was in Brody that in 1815–1828 a trade representative of the Kingdom of Prussia Karl Protzen worked and simultaneously performed consular functions. According to some data, a Bavarian trade representative, maybe even a consul, worked in Brody at the same time. In 1826 a Consulate of the Russian Empire was opened in the town and operated here until 1896, when it was transferred as a result of the renewal of Lviv's political and economic importance.

The consulates of France, Great Britain, Russia, Germany, Italy, Denmark, the Netherlands, and Argentina operated in Lviv from the end of the 19th c. till WWI.

In the interwar period, when the city became a part of the Second Polish Republic (1918–1939), the consulates (full time and honorary) of France, Great Britain, Denmark, the Netherlands, and Belgium were reopened, and such states as Brazil, Peru, Spain and the USSR, Latvia, Finland, Estonia, the Czechoslovak Republic, Romania, Italy, and Yugoslavia opened their consulates at different times. After the Anschluss (the annexation of the Republic of Austria by Hitler's Germany) in 1938, a consulate of the Third Reich operated in Lviv for some time, and on the eve of WWII an agreement was reached to open a consulate of the Empire of Japan.

In 1937, striving to develop international commercial, economic, and tourist relations in Lviv, the city government addressed the Ministry of Foreign Affairs of Poland with a request also to open consulates of Argentina, Brazil, Bulgaria, Greece, Japan, Mexico, Germany, Norway, Peru, Portugal, the USA, Switzerland, Sweden, and Turkey. The letter noted that the opening of any consulate is primarily the matter of interested states. However, the Ministry asked for a list of possible candidates for the positions of honorary consuls of the abovementioned states to offer diplomatic representatives of at least some of these states to consider the possibility of opening an honorary consulate in Lviv.

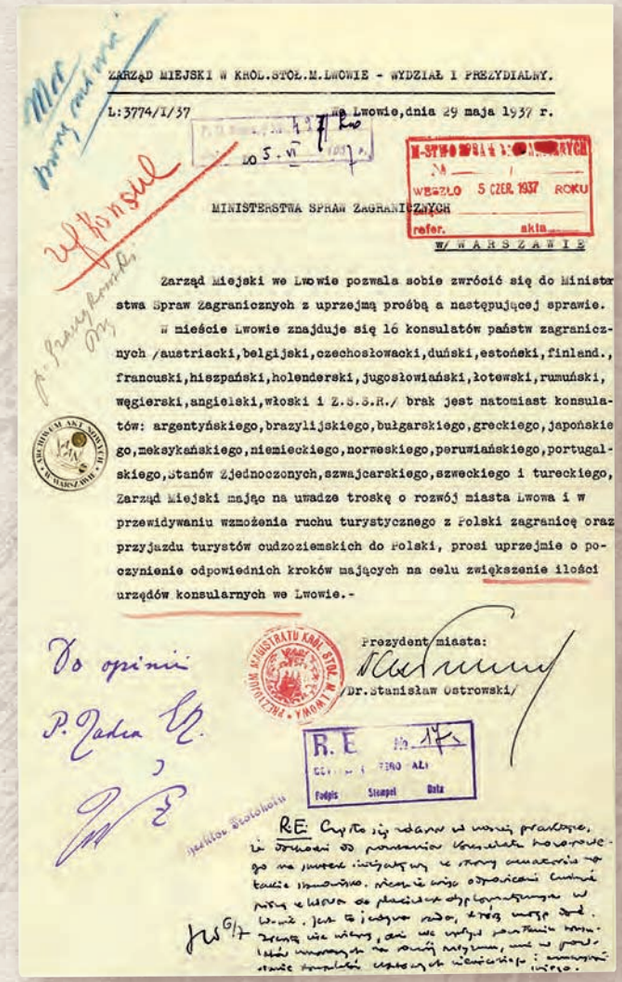

ZARZĄD MIEJSKI W KRÓL.STOŁ.M.LWOWIE - WYDZIAŁ I PREZYDIALNY.

L:3774/I/37 we Lwowie, dnia 29 maja 1937 r.

WEJŚCIE 5 CZER. 1937 ROKU

MINISTERSTWA SPRAW ZAGRANICZNYCH

refer. akta

W WARSZAWIE

Zarząd Miejski we Lwowie pozwala sobie zwrócić się do Ministerstwa Spraw Zagranicznych z uprzejmą prośbą a następującej sprawie.

W mieście Lwowie znajduje się 16 konsulatów państw zagranicznych /austriacki,belgijski,czechosłowacki,duński,estoński,finland., francuski,hiszpański,holenderski,jugosłowiański,łotewski,rumuński, węgierski,angielski,włoski i Z.S.S.R./ brak jest natomiast konsulatów: argentyńskiego,brazylijskiego,bułgarskiego,greckiego,japońskiego,meksykańskiego,niemieckiego,norweskiego,peruwiańskiego,portugalskiego,Stanów Zjednoczonych,szwajcarskiego,szwedzkiego i tureckiego, Zarząd Miejski mając na uwadze troskę o rozwój miasta Lwowa i w przewidywaniu wzmożenia ruchu turystycznego z Polski zagranicę oraz przyjazdu turystów cudzoziemskich do Polski, prosi uprzejmie o poczynienie odpowiednich kroków mających na celu zwiększenie ilości urzędów konsularnych we Lwowie.-

Prezydent miasta:
Dr.Stanisław Ostrowski/

R.E

Звернення Міського уряду Львова до Міністерства закордонних справ Польщі з проханням ініціювати відкриття в місті консульств Аргентини, Бразилії, Болгарії, Греції, Японії, Мексики, Німеччини, Норвегії, Перу, Португалії, США, Швейцарії, Швеції, Туреччини. 29 травня 1937 р. (Archiwum Akt Nowych, Warszawa).

Address of the Lviv City Government to the Ministry of Foreign Affairs of Poland with a request to initiate the opening of consulates of Argentina, Brazil, Bulgaria, Greece, Japan, Mexico, Germany, Norway, Peru, Portugal, USA, Switzerland, Sweden, and Turkey in the city. 29 May 1937. (Archiwum Akt Nowych, Warszawa).

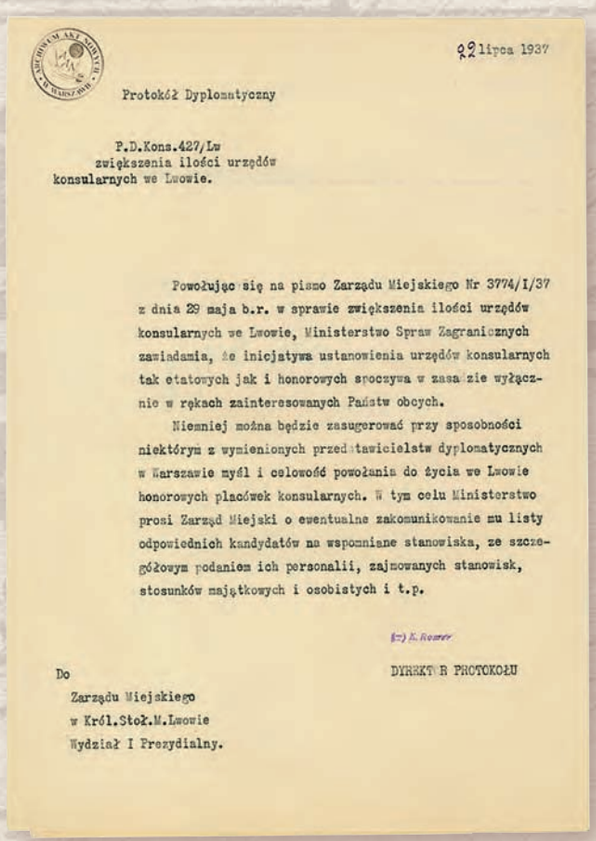

22 lipca 1937

Protokół Dyplomatyczny

P.D.Kons.427/Lw
zwiększenia ilości urzędów konsularnych we Lwowie.

Powołując się na pismo Zarządu Miejskiego Nr 3774/I/37 z dnia 29 maja b.r. w sprawie zwiększenia ilości urzędów konsularnych we Lwowie, Ministerstwo Spraw Zagranicznych zawiadamia, że inicjatywa ustanowienia urzędów konsularnych tak etatowych jak i honorowych spoczywa w zasadzie wyłącznie w rękach zainteresowanych Państw obcych.

Niemniej można będzie zasugerować przy sposobności niektórym z wymienionych przedstawicielstw dyplomatycznych w Warszawie myśl i celowość powołania do życia we Lwowie honorowych placówek konsularnych. W tym celu Ministerstwo prosi Zarząd Miejski o ewentualne zakomunikowanie mu listy odpowiednich kandydatów na wspomniane stanowiska, ze szczegółowym podaniem ich personalii, zajmowanych stanowisk, stosunków majątkowych i osobistych i t.p.

(-) L. Rosner
DYREKTOR PROTOKOŁU

Do
Zarządu Miejskiego
w Król.Stoł.M.Lwowie
Wydział I Prezydialny.

Відповідь Міністерства закордонних справ Польщі на запит Міського уряду Львова з приводу можливості відкрити в місті консульства Аргентини, Бразилії, Болгарії, Греції, Японії, Мексики, Німеччини, Норвегії, Перу, Португалії, США, Швейцарії, Швеції, Туреччини. 22 липня 1937 р. (Archiwum Akt Nowych, Warszawa).

Answer of the Ministry of Foreign Affairs of Poland to the inquiry of the Lviv City Government with regard to the opening of consulates of Argentina, Brazil, Bulgaria, Greece, Japan, Mexico, Germany, Norway, Peru, Portugal, USA, Switzerland, Sweden, and Turkey in the city. 22 July 1937. (Archiwum Akt Nowych, Warszawa).

Із початком Другої світової війни і після приєднання земель Західної України до Радянського Союзу всі консульства іноземних держав у Львові припинили свою діяльність.

Відновлення діяльності консульських установ у Львові розпочалось ще до проголошення Україною незалежності, коли 1987 р. відкрилось Консульське агентство Республіки Польща. Після відновлення незалежності України польське консульське агентство у 1993 р. реорганізували і на його базі створили Генеральне консульство Республіки Польща у Львові. З 1995 р. у Львові запрацювало Генеральне консульство Російської Федерації.

Визначальним для утвердження дипломатичного статусу міста стало відкриття 10 травня 2002 р. Представництва МЗС України у Львові. У 2003 р. відкрилось Генеральне консульство Чеської Республіки у Львові. Також у місті постійно працюють: аташе з питань науки і освіти Посольства Республіки Австрія в Україні, директор Представництва Австрійської служби академічного обміну у Львові Андреас Веннінгер; перший секретар Посольства Французької Республіки в Україні, директор Французького Центру "Альянс Франсез" Жером Ваннепен; консульський кореспондент у Західному регіоні України Посольства Італійської Республіки Джанлука Сарделлі. Окрім того, від 1991 р. у Львові були створені почесні консульства іноземних держав, зокрема Республіки Австрія, Королівства Бельгія, Республіки Білорусь, Федеративної Республіки Бразилія, Грузії, Республіки Казахстан, Канади, Латвійської Республіки, Литовської Республіки, Мексиканських Сполучених Штатів, Королівства Нідерландів, Федеративної Республіки Німеччина, Республіки Словенії, Угорщини, Французької Республіки.

With the beginning of WWII and the incorporation of Western Ukraine into the Soviet Union, all consulates of foreign states in Lviv ceased operation.

Resumption of activities of consular offices in Lviv began even before the declaration of Ukraine's independence when a Consular Office of the Republic of Poland opened here in 1987. In 1993, after the restoration of Ukraine's independence, the Polish Consular Agency was reorganized into the Consulate General of the Republic of Poland in Lviv. A General Consulate of the Russian Federation has been working in Lviv since 1995.

The opening of an Office of the Foreign Ministry of Ukraine in Lviv on 10 May 2002 became a determining factor for the affirmation of the city's diplomatic status. A General Consulate of the Czech Republic opened in 2003 in Lviv. Also, the following persons work permanently in the city: a science and education attaché of the Embassy of the Republic of Austria in Ukraine; a director of the office of the Austrian Academic Exchange Service Andreas Wenninger; first secretary of the Embassy of the French Republic in Ukraine, a director of the French Center "Alliance française" Jérôme Wannepain; a consular correspondent in the western region of Ukraine of the Embassy of the Italian Republic in Ukraine Gianluca Sardelli. Besides these, honorary consulates of foreign states, particularly the Republic of Austria, the Kingdom of Belgium, the Republic of Belarus, the Federative Republic of Brazil, Georgia, the Republic of Kazakhstan, Canada, the Republic of Latvia, the Republic of Lithuania, the United Mexican States, the Kingdom of the Netherlands, the Federal Republic of Germany, the Republic of Slovenia, Hungary, and the French Republic have been established here since 1991.